

Η μνήμη της πέτρας

μνήμη πέτρας

Χαμένος σε μια «θάλασσα» από πράσινο και τρεχούμενα νερά, στη συμβολή πανάρχαιων μονοπατιών, ακοίμητος βιγλάτορας του ποταμού που κυλά στα πόδια του, στέκονται τα Μακρυγιαννέικα στην ορεινή Ναυπακτία.

Ο ερειπιώνας του παλιού νερόμυλου στέκεται ακόμα εκεί, το αυλάκι, η κάλανη, όλα στη θέση τους.

Τα παλιά σπίτια, χτισμένα από πέτρα, στέκονται βουβά, μετρώντας τις εποχές και τους ανθρώπους που διαβαίνουν πάνω τους, μέσα τους, γύρω τους.

Τα παλιά τους παράθυρα, ανεμοδαρμένα από την βροχή του, μαυρισμένα και ροζιασμένα, μοιάζουν με μάτια που σε κοιτάζουν αυστηρά. Σε αναγκάζουν να σταθείς λίγο και να προσέξεις το αγιόκλημα που σκαρφαλώνει πάνω τους, μεθώντας τα με το άρωμά του.

Κάθε γωνιά τους κρύβει και μια ιστορία, απλή και αληθινή, όπως η ζωή των ανθρώπων που μόχθησαν για να τα χτίσουν, κουβαλώντας την πέτρα, από την πιο μικρή ως τα αγκωνάρια για το «δέσιμο» του σπιτιού, με τα χέρια τους.

Ο παλιός φούρνος, το μικρό μαγερειό, η πέτρινη σκάφη, τα δωδεκα σκαλοπάτια, οι φαρδιές πέτρινες πεζούλες, όλα στοιχειά και στοιχεία, ενός άλλου πολιτισμού, που στέκει δίπλα μας, αλλά βρίσκεται τόσο μακριά από τις σημερινές (επίπλαστες) ανάγκες μας.

Η παλιά μουριά, με την μεγάλη ροζιασμένη αγκαλιά της, τις γεμάτες χυμό φλέβες της, επιμένει να υποδέχεται την άνοιξη κάθε χρόνο, φορώντας την καταπράσινη φορεσιά της και τα μαύρα, κατάμαυρα σκουλαρίκια της. Το θρόϊσμα των φύλλων της, κάθε καλοκαίρι διηγείται την ιστορία της, αρκεί να κάθισει κάποιος

στον ισκιο της και να κλείσει τα μάτια του.

Αλήθεια, γιατί οι άνθρωποι να είναι τόσο αδιάφοροι και κουφοί;

[Π.Κ](#)